

JEFFREY ARCHER

Peilikuvia

 SAGA
EGMONT

Peilikuvia

Jeffrey Archer

Suomentanut: Virpi Kuusela

Peilikuvia

SAGA Egmont

Peilikuvia
Suomentanut
Virpi Kuusela
Englanninkielinen alkuteos
False Impression
Copyright © 2005, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont
Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966282

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu
ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Kirjailijan kiitokset

Haluan kiittää seuraavia henkilöitä heidän korvaamattomasta avustaan ja neuvoistaan tämän romaanin kirjoittamisen aikana: Rosie de Courcy, Mari Roberts, Simon Bainbridge, Victoria Leacock, Kelley Ragland, Mark Poltimore (puheenjohtaja, 1800- ja 1900-luvun maalaukset, Sotheby's), Louis van Tilborgh (taideintendentti, Van Gogh Museum), Gregory DeBoer, Rachel Rauchwerger (johtaja, Art Logistics), National Art Collections Fund, Courtauld Institute of Art, John Power, Jun Nagai ja Terry Lenzner.

Jeffrey Archer

10. syyskuuta

1

Victoria Wentworth istui yksin pöydässä, jonka ääressä Wellington oli aterioinut kuudentoista kenttäupseerinsa kanssa Waterlooohon lähtöä edeltävänä iltana.

Kenraali Sir Harry Wentworth oli istunut sinä iltana Iron Duken oikealla puolella, ja hän oli johtanut Iron Duken vasenta sivustahyökkäystä, kun nujerrettu Napoleon oli ratsastanut taistelukentältä maanpakoon. Kiitollinen kuningas oli myöntänyt kenraalille Wentworthin jaarlin tittelin, jota suku oli kantanut ylpeänä vuodesta 1815 asti.

Sellaisia ajatuksia Victorian mielessä pyöri, kun hän luki tohtori Petrescun raporttia toistamiseen. Viimeiselle sivulle päästyään hän huokaisi helpotuksesta. Kaikkiin hänen ongelmiinsa oli löytynyt ratkaisu, liioittelematta viime tingassa.

Ruokasalin ovi avautui äänettömästi, ja Andrews, joka oli palvellut kolmea Wentworthin sukupolvea ja ylennyt toisesta lakeijasta hovimestariksi, korjasi emäntänsä jälkiruokalautasen sulavasti pois.

”Kiitos”, Victoria sanoi ja odotti, että Andrews oli päässyt ovelle, ennen kuin lisäsi: ”Onko kaikki järjestetty maalauksen kuljetusta varten?” Hän ei kyennyt mainitsemaan taiteilijan nimeä.

”On, rouva”, Andrews vastasi kääntyen takaisin emäntäänsä päin.
”Taulu on lähetetty, ennen kuin tulette aamiaiselle.”

”Entä onko kaikki valmiina tohtori Petrescun vierailua varten?”

”On, rouva”, Andrews toisti. ”Tohtori Petrescun odotetaan saapuvan keskiviikkona puolen päivän aikaan, ja olen jo ilmoittanut kokille, että tohtori nauttii lounasta teidän kanssanne lasikuistilla.”

”Kiitos, Andrews”, Victoria sanoi. Hovimestari kumarsi kevyesti ja sulki äänettömästi raskaan tammioven takanaan.

Siinä vaiheessa, kun tohtori Petrescu saapuisi, yksi suvun arvokkaimpia perintökalleuksia olisi matkalla Amerikkaan, ja vaikkei mestariteosta nähtäisi enää koskaan Wentworth Hallissa, kukaan lähisuvun ulkopuolinen ei sitä tietäisi.

Victoria taitteli lautasliinansa ja nousi pöydästä. Hän otti tohtori Petrescun raportin ja meni ruokasalista aulaan. Hänen kenkiensä kopina kaikui marmorilattialla. Hän pysähtyi portaiden juureen ihailemaan Gainsborough’n kokovartalomuotokuvaa Lady Catherine Wentworthistä, jolla oli maalauksessa yllään upea, pitkä silkkitaftimekko, timanttikaulanauha ja timanttikorvakorut. Victoria kosketi korvaansa ja hymyili ajatellessaan, että niin ylellisiä korvakoruja oli varmasti aikoinaan pidetty melko uskallettuina.

Victoria katsoi päättäväisesti eteenpäin noustessaan leveät marmoriporaat toisessa kerroksessa olevaan makuuhuoneeseensa. Hän ei kyennyt katsomaan silmiin esivanhempiaan, jotka Romney, Lawrence, Reynolds, Lely ja Kneller olivat tauluihin ikuistaneet, sillä hän tiesi pettäneensä heidät kaikki. Hän tiesi, että hänen olisi ennen nukkumaan käymistä viimeinkin kirjoitettava siskolleen ja kerrottava tälle tekemästään päätöksestä.

Arabella oli niin viisas ja järkevä. Olisipa hänen rakas kaksossiskonsa syntynyt muutama minuuttia ennen häntä, eikä hänen jälkeensä, niin silloin *sisko* olisi perinyt tilan ja epäilemättä hoitanut ongelman paljon jämäkämmin. Ja lisäksi, kun Arabella

kuulisi uutisen, tämä ei valittaisi, eikä esittäisi vastalauseita, vaan hyväksyisi asian hillitysti, kuten suvussa oli tapana tehdä.

Victoria sulki makuuhuoneen oven, meni huoneen poikki ja pani tohtori Petrescun raportin pöydälleen. Hän päästi hiuksensa vapaiksi olkapäilleen. Hän harjasi hiuksiaan muutaman minuutin, ennen kuin riisuutui ja puki ylleen silkkiyöpaidan, jonka palvelustyttö oli jättänyt sängylle. Sitten hän pani aamutossut jalkaan. Hän ei kyennyt väistämään vastuutaan enää kauempaa, vaan istuutui kirjoituspöydän ääreen ja otti täytekyynän.

Wentworth Hall
10. syyskuuta 2001

Rakas Arabella,

Olen lykännyt tämän kirjeen kirjoittamista aivan liian kauan, ja sinä olet vihonviimeinen ihminen, jolle haluaisin näin tuskallisia uutisia kertoa.

Kun rakas isämme kuoli ja minä perin tilan, kesti jonkin aikaa, ennen kuin täysin ymmärsin, millaiset velat hänelle oli kertynyt. Valitettavasti minun kokemattomuuteni liikeasioissa sekä lamauttava perintövero vain kasvattivat ongelmaa.

Luulin, että lisälaina olisi ratkaisu, mutta se vain pahensi tilannetta. Jossain vaiheessa ennätin jo pelätä, että joutuisimme myymään sukutilan minun hyväuskoisuuteni vuoksi. Ilokseni voin kuitenkin kertoa, että on löytynyt ratkaisu.

Tapaan keskiviikkona –

Victoria oli kuulevinaan makuuhuoneen oven avautuvan. Hän ihmetteli, kuka palvelusväestä voisi tulla huoneeseen koputtamatta.

Kun Victoria kääntyi katsomaan, kuka tulija oli, tämä oli jo ennättänyt hänen viereensä.

Hän tuijotti naista, jota ei ollut nähnyt koskaan ennen. Nainen oli

nuori, hoikka ja jopa häntä lyhempi. Nainen hymyili herttaisesti, mikä sai tämän vaikuttamaan herkältä. Hän vastasi hymyyn, mutta huomasi sitten, että naisella oli kädessään keittiöveitsi.

”Kuka –” Victoria aloitti juuri, kun nainen ojensi kätensä, tarttui hänen hiuksiinsa ja kiskaisi hänen päänsä taaksepäin tuolin selkänojaa vasten. Hän tunsi ohuen, terävän terän koskettavan kaulansa ihoa. Veitsi viilsi yhdellä nopealla liikkeellä hänen kurkkunsa auki, aivan kuin hän olisi ollut teuraslammas.

Juuri, ennen kuin Victoria kuoli, nuori nainen leikkasi hänen vasemman korvalehtensä irti.

11. syyskuuta

2

Anna Petrescu kosketti yöpöydällä olevan herätyskellon nappia. Kello oli 5.56. Vielä neljä minuuttia, ja kelloradio olisi herättänyt hänet varhaisaamun uutisiin. Ei kuitenkaan sinä aamuna. Hänen ajatuksensa olivat käyneet ylikierroksilla koko yön, niin että hän oli vain torkahdellut. Kun hän oli viimein herännyt, hän oli tiennyt tarkalleen, mitä hänen pitäisi tehdä, jos pankin hallituksen puheenjohtaja ei haluaisi noudattaa hänen suosituksiaan. Hän pani herätyksen pois päältä välttyäkseen uutisilta, joita ei halunnut kuunnella, nousi sängystä ja meni suoraan kylpyhuoneeseen. Hän viipyi kylmässä suihkussa hieman tavallista pitempään siinä toivossa, että se herättäisi hänet kunnolla. Hänen viimeisimmästä rakastetustaan – taivas tiesi, miten kauan siitä olikaan – oli ollut huvittavaa, kun hän oli käynyt suihkussa aina *ennen* aamulenkkiään.

Kuivattuaan itsensä Anna puki ylleen valkoisen T-paidan ja siniset urheilusortsit. Vaikkei aurinko ollut vielä noussut, hän tiesi pienen makuuhuoneensa verhoja avaamattakin, että luvassa olisi jälleen kirkas, aurinkoinen päivä. Hän veti verryttelytakin vetoketjun kiinni. Takissa oli yhä haalistunut P:n jälki kohdassa, josta tummansininen

kirjain oli ratkottu irti. Hän ei halunnut mainostaa sitä, että oli aikoinaan kuulunut Pennsylvanian yliopiston juoksujoukkueeseen. Siitä oli sentään jo yhdeksän vuotta. Hän pani Niken juoksukengät jalkaan ja sitoi nauhat tiukalle. Mikään ei ollut ärsyttävämpää kuin joutua sitomaan nauhoja uudelleen kesken aamulenkin. Hän ei ottanut mukaan muuta kuin avaimensa, joka oli ohuessa hopeaketjussa hänen kaulassaan.

Anna pani neljän huoneen asuntonsa oven takalukkoon, käveli käytävän poikki ja painoi hissin nappia. Odottaessaan pienen hissikopin verkkaista nousua kymmenenteen kerrokseen hän aloitti venytyssarjan, joka olisi tehty, ennen kuin hissi olisi palannut pohjakerrokseen.

Anna astui hissistä aulaan ja hymyili suosikkiovimiehelleen. Tämä avasi hänelle etuoven nopeasti, niin ettei hänen tarvinnut pysähtyä.

”Huomenta, Sam”, hän tervehti, hölkkäsi Thornton Housesta East 54th Streetille ja lähti kohti Central Parkia.

Hän juoksi joka arkipäivä puiston etelälänkin. Viikonloppuisin hän juoksi pitemmän, kymmenen kilometrin lenkin, koska silloin ei ollut väliä, vaikka hän olisi myöhästynyt muutaman minuutin. Sinä päivänä sillä oli väliä.

Myös Bryce Fenston heräsi sinä aamuna ennen kuutta, sillä hänelläkin oli varhainen tapaaminen. Hän kuunteli aamu-uutisia suihkussa ollessaan: itsemurhapommittaja oli räjäyttänyt itsensä Länsirannalla – mikä oli yhtä arkinen uutinen kuin sääennuste tai viimeisin valuuttakurssivaihtelu – eikä se saanut häntä panemaan radiota kovemmalle.

”Luvassa on jälleen kirkas, aurinkoinen päivä, kevyt tuuli käy kaakosta, lämpötila on korkeimmillaan kahdenkymmenenviiden ja alimmillaan kahdeksantoista tienoilla”, pirteä säätyttö kertoi Fenstonin tullessa suihkusta. Säätytön jälkeen jatkoi vakavampiääninen toimittaja, joka kertoi, että Tokion Nikkein oli

Taidehistorioitsija Anna Petrescu on vaikeassa tilanteessa. Hänen pankkiirina työskentelevä esimiehensä toivoo, että Anna hankkisi käsiinsä Vincent van Goghin mittaamattoman arvokkaan maalauksen. Maalauksen, jonka omistaja murhataan yllättäen brutaalisti...

Kaikki ei mene kuitenkaan niin kuin pankkiiri suunnitteli. Lentokoneet törmäävät New Yorkin kaksoistorneihin, ja Annan luullaan kuolleen. Anna on kuitenkin elossa – mutta ei pelaa enää pankkiirin pussiin. Hän haluaa auttaa van Goghin maalauksen omistavaa sukua, hinnalla minä hyvänsä.

“Peilikuvia” on taattua Jeffrey Archeria – jännittävä dekkari, joka kuljettaa lukijan niin New Yorkiin, Lontooseen kuin myös Tokioon.

Jeffrey Archer (s. 1940) on brittiläinen poliitikko ja kirjailija, jonka teokset kattavat monipuolisesti niin romaaneja, novelleja, näytelmiä, televisiosarjoja kuin lastenkirjallisuutta. Archerin teokset ovat nousseet maailmanlaajuisesti menestykseksi ja niitä on käännetty peräti 40 kielelle.